RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

advies 52.329/3
van 20 november 2012

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende toerismesubsidies’

Op 5 november 2012 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘betreffende toerismesubsidies’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 20 november 2012. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan Smets en Bruno SEUTIN, staatsraden, Jan VELAERS en Johan PUT, assessoren, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Rein THIELEMANS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 20 november 2012.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerpbesluit strekt tot het invoeren van een regeling inzake “toerismesubsidies” die door het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Toerisme Vlaanderen (hierna: Toerisme Vlaanderen) kunnen worden toegekend.

In hoofdstuk 1 van het ontwerp worden definities bepaald (artikel 1), wordt het principe van de mogelijkheid tot toekenning van de subsidies binnen de perken van de daartoe bestemde begrotingskredieten gesteld en wordt bepaald dat de subsidies kunnen bestaan uit een algemene werkingssubsidie, een investeringssubsidie of een projectsubsidie. De investeringssubsidies en de projectsubsidies worden toegekend na een oproep tot indiening van aanvragen. Het ontwerp bepaalt op welke soorten investeringen de investeringssubsidies betrekking kunnen hebben en op welke activiteiten de projectsubsidies, en bepaalt dat de gesubsidieerde activiteit moet passen in het door de Vlaamse Regering goedgekeurde strategische beleidsplan voor het toerisme Vlaanderen-Brussel en in de beleidsnota toerisme vermelde beleidsprioriteiten van de Vlaamse minister, bevoegd voor toerisme (hierna: de minister) (artikel 2). Wat betreft de investeringssubsidies en de projectsubsidies wordt de minister gemachtigd om de inhoud en het doel van de oproep, de termijn voor het indienen van de subsidieaanvraag, het subsidiepercentage, de maximale hoogte van de subsidiëring, de voor subsidiëring in aanmerking komende uitgaven, de criteria op basis waarvan beoordeeld wordt of een aanvraag in aanmerking komt voor subsidiëring en “de wijze waarop in adviesorganen en -procedures kan worden voorzien per impulsprogramma” te bepalen (artikel 3).

In hoofdstuk 2 van het ontwerp wordt de wijze geregeld waarop de subsidieaanvraag moet worden ingediend, worden de rechtspersonen bepaald die een subsidie kunnen aanvragen, worden de minimale inhoud van de subsidieaanvraag en de voorwaarden voor de ontvankelijkheid van de aanvraag geregeld, evenals de bevestiging van de ontvankelijkheid van de aanvraag door Toerisme Vlaanderen (artikelen 4 en 5).

Hoofdstuk 3 van het ontwerp regelt de toekenning van de subsidies door Toerisme Vlaanderen, de inhoud van de subsidiebeslissing, het eventueel aanpassen van de subsidiebeslissing, de eventuele vervanging van de primaire begunstigde door een nieuwe primaire begunstigde, de eigen financiële inbreng en het meedelen van bepaalde documenten (artikel 6).

Hoofdstuk 4 van het ontwerp bevat regels inzake de aanwending van de subsidies (artikel 7).

Hoofdstuk 5 van het ontwerp regelt de verantwoording van de aanwending van de subsidies (artikelen 8 tot 12 en 14 tot 16) en de controle door Toerisme Vlaanderen (artikel 13).

Hoofdstuk 6 van het ontwerp bevat enkele specifieke regels betreffende de algemene werkingssubsidies (artikelen 17 en 18).

Hoofdstuk 7 van het ontwerp bevat sancties en een verbod voor ambtenaren, openbare gezagsdragers of andere personen belast met een functie bij de Vlaamse overheid of voor tussenpersonen om subsidies toe te kennen of de aanwending ervan goed te keuren zo dit kan leiden tot een toestand van belangenvermenging (artikelen 19 en 20).

Hoofdstuk 8 van het ontwerp regelt het beroep bij de minister tegen de verklaring van niet-ontvankelijkheid, de niet-toekenning van een subsidie of de subsidiebeslissing (artikel 21).

Hoofdstuk 9 van het ontwerp bevat slotbepalingen, die onder meer strekken tot de opheffing van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 december 2000 ‘houdende vaststelling van de nadere regels betreffende de subsidieverlening voor projecten in het kader van het Kustactieplan’, het besluit van de Vlaamse Regering van 2 april 2004 ‘betreffende de erkenning en financiële ondersteuning van toeristisch-recreatieve projecten en strategische plannen’, het besluit van de Vlaamse Regering van 27 mei 2005 ‘houdende vaststelling van de nadere regels betreffende de subsidieverlening voor projecten in het kader van het Kustactieplan 2005-2009, afgekort KAP III’, en het besluit van de Vlaamse Regering van 9 september 2011 ‘tot machtiging van het intern verzelfstandigd agentschap 'Toerisme Vlaanderen' om *ad nominatim* subsidies toe te kennen’ (artikel 22). Daarnaast bevat het hoofdstuk een overgangsbepaling aangaande de verantwoording van subsidies toegekend op grond van de genoemde besluiten van de Vlaamse Regering van 2 april 2004 en 27 mei 2005 (artikel 23). Het te nemen besluit treedt in werking op 1 januari 2013 (artikel 24).

3.1. De rechtsgrond voor het ontworpen besluit is hoofdzakelijk te vinden in artikel 5, § 2, van het decreet van 19 maart 2004 ‘tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Toerisme Vlaanderen’.[1] Die bepaling dient te worden gelezen in samenhang met artikel 5, § 1, 2° en 3°, van dat decreet, al vormen die laatste bepalingen, waarin geen delegatie aan de Vlaamse Regering wordt verleend, strikt genomen geen rechtsgrond voor het ontworpen besluit.

3.2. De op te heffen besluiten van de Vlaamse Regering van 8 december 2000 en 27 mei 2005 (artikel 22, 1° en 3°, van het ontwerp) hebben in de eerste plaats als rechtsgrond artikel 24, § 1, van het decreet van 30 juni 2000 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2000’ (de subsidies werden niet verleend door Toerisme Vlaanderen, maar door de minister), en, wat betreft de taken die Toerisme Vlaanderen vervult, in artikel 5, § 2, van het decreet van 19 maart 2004 (gelezen in samenhang met artikel 5, § 1, van

[1] De in die bepaling vervatte delegatie is voor kritiek vatbaar gelet op artikel 10 en vooral artikel 11 van de wet van 16 juli 1973 ‘waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt’ (zie adv.RvS 35.922/3 van 14 oktober 2003 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 19 maart 2004, *Parl.St.* Vl.Parl. 2003-04, nr. 1997/1, p. 50-51). Het onderhavige advies dient met dit voorbehoud te worden gelezen.

hetzelfde decreet). Aangezien de rechtsgrond voor de opheffing van een besluit dezelfde is als deze voor het nemen van een besluit, vormen ook deze bepalingen rechtsgrond voor het ontworpen besluit.

3.3. Artikel 13, tweede lid, van het ontwerp bepaalt dat Toerisme Vlaanderen ter plaatse of op bepaalde bewijsstukken controle kan uitoefenen op de uitvoering van de bepalingen van het te nemen besluit en op de uitvoering van de subsidiebeslissing, met inbegrip van het onderzoek naar de aanwending van de subsidie.

Artikel 6, § 2, 3°, van het decreet van 19 maart 2004 verleent Toerisme Vlaanderen evenwel reeds de bevoegdheid om controles uit te voeren teneinde de in artikel 5 van het decreet bedoelde taken uit te voeren. Artikel 12 van de wet van 16 mei 2003 ‘tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof’ (die voor de Vlaamse Gemeenschap in werking is getreden op 1 januari 2012 en die is vastgesteld ter uitvoering van artikel 50, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 ‘betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’) bepaalt bovendien:

> “Door het aanvaarden van de subsidie verleent de begunstigde meteen aan de in artikel 2 opgesomde gemeenschappen en gewesten het recht om ter plaatse controle te doen uitoefenen op de aanwending van de toegekende gelden.
>
> De regering of het verenigd college zorgt voor de organisatie en de coördinatie van de controle. Voor die controle doen zij onder meer een beroep op de inspecteurs van financiën.”

Ook artikel 19, § 2, tweede lid, van het ontwerp houdt niet meer in dan een parafrasering van artikel 13, tweede lid, van de wet van 16 mei 2003.

Het overnemen, het parafraseren of het bevestigen in een lagere regeling van bepalingen van een hogere regeling dient te worden vermeden. Niet alleen is een dergelijke werkwijze op het normatieve vlak overbodig aangezien ze geen nieuwe norm tot stand brengt, maar bovendien kan ze tot verwarring leiden over de precieze aard van het in de lagere regeling opgenomen voorschrift en kan ze er inzonderheid aanleiding toe zijn dat later uit het oog wordt verloren dat alleen de hogere regelgever dat voorschrift kan wijzigen. Ook kan die werkwijze verwarring doen ontstaan over het ogenblik van inwerkingtreding van het betreffende voorschrift.

Enkel wanneer zulks noodzakelijk is voor de leesbaarheid of een goed begrip van de ontworpen regeling of omwille van de rechtszekerheid, kan het overnemen van bepalingen van een hogere regeling worden gebillijkt, in welk geval de aard van de bepalingen die worden overgenomen dient te worden aangegeven (“overeenkomstig …”).

Aangezien dat laatste te dezen niet het geval is, dient artikel 13, tweede lid, van het ontwerp te worden weggelaten. In artikel 19, § 2, tweede lid van het ontwerp, zou dienen te worden toegevoegd “overeenkomstig artikel 13, tweede lid, van de wet van 16 mei 2003 ‘tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de

subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof’”.[2]

VORMVEREISTEN

4. Op 19 oktober 2012 verleende de Vlaamse Regering haar principiële goedkeuring aan het ontwerp en gaf zij opdracht aan de minister om het advies te vragen van de Strategische Adviesraad Internationaal Vlaanderen, evenals het advies van de Raad van State op voorwaarde dat het advies van de genoemde adviesraad geen aanleiding geeft tot wijziging van het principieel goedgekeurde ontwerp.[3]

Volgens de gemachtigde was de minister van oordeel dat het advies van de Strategische Adviesraad Internationaal Vlaanderen geen aanleiding geeft tot wijziging van het ontwerp. Mocht de Vlaamse Regering, die de bestemmeling is van het genoemde advies, zich niet aansluiten bij dat oordeel en mochten er ten gevolge daarvan wijzigingen worden aangebracht aan het ontwerp, dan dienen die wijzigingen nog om advies te worden voorgelegd aan de Raad van State, afdeling Wetgeving.

5. De in het ontwerp bedoelde subsidies kunnen worden beschouwd als steunmaatregelen in de zin van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag ‘betreffende de werking van de Europese Unie’ (hierna: WEU), zodat het ontwerp in beginsel op grond van artikel 108, lid 3, van dat verdrag moet worden aangemeld bij de Europese Commissie. Gevraagd of dit effectief is gebeurd, antwoordde de gemachtigde wat volgt:

> “Nee, het ontwerp van besluit werd niet aangemeld, omdat de toekomstige subsidies zullen vallen onder de ‘de minimis’-regel, zoals bepaald in verordening (EG) Nr. 1998/2006 van de Commissie van 15 december 2006 betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag op de-minimissteun. Voor een dergelijke steun is geen aanmelding vereist. Met de ‘voorschriften’ waarvan sprake in artikel 5 § 1 eerste lid, 2°, e) wordt alleen verwijzen naar voormelde verordening. Het is de bedoeling om de steun te beperken tot bedragen die onder de ‘de minimis’-grenzen vallen, hetgeen ook zal worden vastgelegd in het te ontwerpen Ministerieel Besluit.”

Het ontwerp bepaalt dat de subsidieaanvraag informatie moet bevatten over de door de subsidieaanvrager verkregen subsidies, premies en andere tegemoetkomingen van andere overheidsinstanties dan Toerisme Vlaanderen tijdens een periode van drie boekhoudkundige jaren die voorafgaan aan de subsidieaanvraag, indien de subsidieaanvraag valt binnen het toepassingsgebied van de voorschriften van de Europese Commissie over de toepassing van artikelen 107 en 108 VWEU op de de-minimissteun (artikel 5, § 1, eerste lid 2°, e), van het ontwerp).

---

[2] Omwille van de duidelijkheid – en bijgevolg de rechtszekerheid – wordt aan artikel 19, § 2, van het ontwerp effectief best toegevoegd dat het niet verantwoorde gedeelte van de reeds toegekende subsidie dient te worden terugbetaald.

[3] Zie over de bezwaren die deze werkwijze doet rijzen, adv.RvS 49.269/3 van 8 maart 2011 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 8 juli 2011 ‘tot wijziging van verschillende decreten in het kader van de herstructurering van het agentschap Toerisme Vlaanderen’, *Parl.St.* Vl.Parl. 2010-11, nr. 1093/1, p. 52-54, opmerking 3.

Gelet op de verklaring van de gemachtigde is het blijkbaar de bedoeling om geen steun te verlenen als de grenzen van de de-minimissteun, zoals bepaald in verordening (EG) Nr. 1998/2006 van de Commissie van 15 december 2006 ‘betreffende de toepassing van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag op de-minimissteun’, daardoor zouden worden overschreden, en dat daarbij, zoals vereist bij die verordening, rekening wordt gehouden met door andere overheden verleende steun. Er moet in het ontwerp een bepaling worden opgenomen waaruit dit blijkt, aangezien het niet-overschrijden van de grenzen van de *de-minimis*steun dan een subsidievoorwaarde is die gekend dient te zijn door de subsidieaanvragers.

Zo men geen dergelijke bepaling opneemt, kan op regelgevend vlak niet worden uitgesloten dat toch steun wordt verleend die de grenzen van de *de-minimis*steun te buiten gaat, zodat het ontwerp in dat geval alsnog moet worden aangemeld bij de Europese Commissie en de goedkeuring ervan moet worden uitgesteld tot de Europese Commissie ter zake een beslissing heeft genomen.

ALGEMENE OPMERKINGEN

6. Het ontwerp regelt niet of slechts gedeeltelijk de activiteiten die kunnen worden gesubsidieerd, de subsidievoorwaarden en de criteria die gehanteerd worden voor de selectie van de subsidieaanvragen bij oproep.

6.1. Met betrekking tot de algemene werkingssubsidies verklaarde de gemachtigde dat de hoofdstukken 2, 3, 4 en 5 van het ontwerp enkel gelden voor de investerings- en projectsubsidies, wat betekent dat voor de algemene werkingssubsidies nauwelijks iets is geregeld. Enkel artikel 2, eerste en vierde lid, van het ontwerp bepaalt dat het moet gaan om “toerismesubsidies” en dat de gesubsidieerde activiteit moet passen in het door de Vlaamse Regering goedgekeurde strategische beleidsplan voor het toerisme in Vlaanderen-Brussel en in de beleidsprioriteiten van de minister, terwijl de artikelen 17 en 18 slechts zeer algemeen geformuleerde bepalingen bevatten. Er is met betrekking tot deze subsidies niets bepaald betreffende de personen die subsidies kunnen ontvangen, het voorwerp van de subsidies, de subsidievoorwaarden en de eventuele criteria op basis waarvan aanvragen om subsidie worden beoordeeld, en de procedure.

De gemachtigde verklaarde dat de begunstigden van de algemene werkingssubsidie jaarlijks met naam zullen worden ingeschreven in de begroting van Toerisme Vlaanderen, en tevens:

> “Een algemene werkingssubsidie kan worden toegekend aan een vereniging ter ondersteuning van de uitvoering van het toerismebeleid. Zo kent Toerisme Vlaanderen momenteel algemene werkingssubsidies toe aan bvb. Vlaanderen Lekkerland (voor de ondersteuning in de marketing en promotie van de Vlaamse gastronomie), de master toerisme (een consortium van hogescholen en universiteiten die gezamenlijk een masteropleiding toerisme organiseren). De subsidie wordt uitbetaald op basis van de financiële jaarrekening (van het jaar waarvoor de subsidie werd toegekend) en van een activiteitenverslag (over het jaar waarvoor de subsidie werd toegekend).”

Indien het effectief de bedoeling is om met nominatieve subsidies te werken, dient erop te worden gewezen dat Toerisme Vlaanderen dan ter zake over een zeer grote discretionaire bevoegdheid beschikt. Dat is niet in overeenstemming met artikel 5, § 2, van het decreet van 19 maart 2004, waarbij de Vlaamse Regering ermee wordt belast de regels en de voorwaarden inzake de subsidies vast te stellen. Ook uit artikel 54 van het decreet van 8 juli 2011 ‘houdende regeling van de begroting, de boekhouding, de toekenning van subsidies en de controle op de aanwending ervan, en de controle door het Rekenhof’ (hierna : Rekendecreet) en uit de artikelen 10 en 11 van de wet van 16 juli 1973 vloeit voort dat de regels die de voor subsidies in aanmerking komende activiteiten bepalen en de regels op basis waarvan de toekenning van de subsidies gebeurt, bij wege van algemene regel moeten worden vastgesteld.[4]

Het ontwerp dient op dit vlak te worden aangevuld.

De gemachtigde bevestigde daarnaast dat het de bedoeling is dat er jaarlijks algemene werkingssubsidies worden verleend. Dit dient te worden bepaald. Tevens dient de procedure voor het indienen van de aanvragen, de behandeling van de aanvragen en de toekenning van de algemene werkingssubsidies te worden geregeld.

6.2. Wat de investerings- en de projectsubsidies betreft, wordt wel bepaald welke soort investeringen of activiteiten het voorwerp kunnen uitmaken van de subsidies (zie artikel 2, derde lid, van het ontwerp), maar wordt het vaststellen van de inhoud en het doel van de jaarlijkse oproep, samen met nog andere essentiële elementen zoals het subsidiepercentage, de maximale hoogte van de subsidiëring en de subsidiabele uitgaven, gedelegeerd aan de minister (artikel 3, eerste lid, van het ontwerp).

Die delegatie gaat verder dan het regelen van detailmaatregelen of uitvoeringsmaatregelen van bijkomstige aard, waartoe delegaties aan ministers beperkt dienen te blijven. In het ontwerp dienen minstens de grenzen van de mogelijke subsidiepercentages en de maximale hoogte van de subsidie te worden bepaald, alsmede de aard van de beoordelingscriteria (elementen waarvan gewag wordt gemaakt in artikel 3, eerste lid, 3°, 4° en 6°, van het ontwerp), waarna de concretisering van deze elementen en de andere in artikel 3, eerste lid, van het ontwerp genoemde elementen per jaarlijkse oproep aan de minister kan worden overgelaten.

7. Het ontwerp is niet altijd logisch gestructureerd, waardoor het onduidelijk is welke bepalingen gelden voor welke soorten subsidies.

Hoger werd reeds opgemerkt dat de gemachtigde verklaarde dat de hoofdstukken 2 tot 5 van het ontwerp enkel gelden voor de investerings- en projectsubsidies, hetgeen evenwel nergens blijkt uit het ontwerp (behalve uit sommige bepalingen waaruit men onrechtstreeks kan afleiden dat ze enkel voor de subsidies bij oproep gelden).

Hoofdstuk 1 van het ontwerp geldt dan weer in het algemeen, maar artikel 2 van het ontwerp bevat zowel algemene bepalingen, die gelden voor de algemene werkingssubsidies

[4] In zoverre de subsidies ook verleend kunnen worden aan “instellingen” die een activiteit uitoefenen die gericht is op de gehele Vlaamse Gemeenschap, dienen die regels zelfs te worden opgenomen in het decreet van 19 maart 2004, gelet op het in artikel 11 van de wet van 16 juli 1973 vervatte legaliteitsbeginsel.

en voor de investerings- en de projectsubsidies, als bepalingen die enkel gelden voor de investeringssubsidies en projectsubsidies (namelijk het derde lid ervan). Uit de verklaring van de gemachtigde kan eveneens worden afgeleid dat ook de hoofdstukken 7 en 8 een algemene gelding hebben.

Het ontwerp dient anders te worden gestructureerd. De algemeen geldende bepalingen dienen te worden gegroepeerd, waarna de bepalingen kunnen volgen die enkel gelden voor de algemene werkingssubsidies en daarna de bepalingen die enkel gelden voor de investerings- en projectsubsidies. Ook dient het duidelijk te zijn wat het exacte toepassingsgebied van elk van de bepalingen ervan is.

8. Artikel 11 van de wet van 16 mei 2003 bepaalt:

> "Iedere subsidie verleend door de in artikel 2 opgesomde gemeenschappen en gewesten of door een rechtspersoon, die rechtstreeks of onrechtstreeks door één van die gemeenschappen en gewesten wordt gesubsidieerd, daarin begrepen ieder door hen zonder interest verleend terugvorderbaar voorschot, moet worden aangewend voor de doeleinden, waarvoor zij werd verleend.
>
> Behalve wanneer een decreet, ordonnantie of reglementaire bepaling daarin voorziet, worden in iedere beslissing houdende toekenning van een subsidie nauwkeurig de aard, het gebruik en de omvang van en de nadere regels omtrent de door de begunstigde van de subsidie te verstrekken verantwoording vermeld.
>
> Iedere begunstigde van een subsidie is ertoe gehouden verantwoording te verstrekken over de aanwending van de ontvangen bedragen, tenzij het decreet of de ordonnantie hem daarvan vrijstelling verleent."

Artikel 13 van die wet van 16 mei 2003 bepaalt:

> "Tot onmiddellijke terugbetaling van de subsidie is gehouden de begunstigde :
>
> 1° die de voorwaarden niet naleeft, waaronder de subsidie werd verleend;
>
> 2° die de subsidie niet aanwendt voor de doeleinden, waarvoor zij werd verleend;
>
> 3° die de in artikel 12 bedoelde controle verhindert.
>
> Blijft de begunstigde van de subsidie in gebreke de in artikel 11 bedoelde verantwoording te verstrekken, dan is hij gehouden tot terugbetaling ten belope van het deel dat niet werd verantwoord."

Artikel 14 van dezelfde wet bepaalt :

> "De uitkering van de subsidies kan worden opgeschort zolang de begunstigde voor soortgelijke subsidies, die hij voordien heeft ontvangen, verzuimt de in artikel 11 bedoelde verantwoording te verstrekken of zich aan de in artikel 12 bepaalde controle te onderwerpen.
>
> Wordt een subsidie in tranches uitgekeerd, dan wordt iedere tranche voor de toepassing van dit artikel als een afzonderlijke subsidie beschouwd."

8.1. In artikel 7, § 1, van het ontwerp wordt bepaald dat een toerismesubsidie moet worden aangewend voor de doeleinden waarvoor ze is verleend (wat een overbodige herhaling is van artikel 11, eerste lid, van de wet van 16 mei 2003). Artikel 7, § 2, van het ontwerp bepaalt evenwel het volgende:

"§ 2. In afwijking van paragraaf 1 mag een toerismesubsidie aangewend worden om winst te realiseren op voorwaarde dat in de subsidiebeslissing uitdrukkelijk bepaald is dat de winsten die voortvloeien uit de gesubsidieerde activiteit geïnvesteerd of geherinvesteerd worden in de exploitatie of instandhouding ervan of in andere activiteiten met toeristische doeleinden. Als de subsidieaanvrager dat niet afdoende kan bewijzen kan Toerisme Vlaanderen overgaan tot al dan niet gedeeltelijke terugvordering van de subsidie".

De gemachtigde verschafte de volgende toelichting bij artikel 7, § 2, van het ontwerp:

"Het ontwerp dient samen gelezen te worden met artikel 57 van het Vlaams Rekendecreet (decreet van 8 juli 2011)

1) De subsidiebeslissing dient uitdrukkelijk te vermelden waarin de eventuele winst dient geherinvesteerd te worden en maakt derhalve deel uit van de doeleinden waarvoor de subsidie wordt aangewend.

2) Het is bedoeling terug te vorderen (eventueel proportioneel) voor zover de winst die het project maakt niet geherinvesteerd wordt volgens de bepalingen van de subsidiebeslissing."

De zinsnede "In afwijking van paragraaf 1" dient dan te worden weggelaten en in artikel 7, § 2, van het ontwerp dient te worden gepreciseerd dat de winsten die voortvloeien uit de gesubsidieerde activiteit geïnvesteerd of geherinvesteerd moeten worden in de exploitatie of de instandhouding ervan of in andere activiteiten met toeristische doeleinden, *zoals nader bepaald in de subsidiebeslissing,* en er dient te worden bepaald dat *wordt* teruggevorderd in plaats van dat *kan* worden overgegaan tot terugvordering.

8.2. Luidens artikel 8, tweede lid, van het ontwerp wordt geen financiële verantwoording vereist voor het gebruik van subsidies als het totale bedrag van de subsidies die bij de Vlaamse overheid zijn verkregen, niet hoger is dan 7000 euro, tenzij in de subsidiebeslissing anders is bepaald.

Krachtens artikel 11, derde lid, van de wet van 16 mei 2003 is elke begunstigde van een subsidie ertoe gehouden verantwoording te verstrekken over de aanwending van de ontvangen bedragen, tenzij hem daarvan bij decreet of ordonnantie vrijstelling wordt verleend. Volgens de gemachtigde vormt artikel 57 van het Rekendecreet hiertoe de decretale basis, maar in dit artikel is geen enkele uitdrukkelijke machtiging aan de Vlaamse Regering opgenomen om af te wijken van het vereiste van het verstrekken van verantwoording over de aanwending van de ontvangen subsidies. Het kan dan ook geen rechtsgrond bieden voor artikel 8, tweede lid, van het ontwerp, dat moet worden weggelaten.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

AANHEF

9. Aan de aanhef dient een lid te worden toegevoegd waarin wordt verwezen naar artikel 24, § 1, van het decreet van 30 juni 2000 ‘houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2000’ (zie opmerking 3.2).

DISPOSITIEF

Artikel 2

10. Volgens de gemachtigde is het de bedoeling dat er jaarlijks een oproep voor investerings- en projectsubsidies wordt gedaan en dat er jaarlijks subsidies worden verleend. Dit wordt best gepreciseerd in artikel 2, derde lid, van het ontwerp.

11. Het “door de Vlaamse Regering goedgekeurde strategische beleidsplan voor het toerisme in Vlaanderen-Brussel”, dat ter beschikking werd gesteld door de gemachtigde, draagt als titel “Strategisch beleidsplan 2020 voor het toerisme in Vlaanderen-Brussel”. In artikel 2, vierde lid, van het ontwerp dient dit volledige opschrift te worden vermeld,[5] of, zo het gaat om een strategisch beleidsplan dat regelmatig hernieuwd wordt, wordt best een definitie opgenomen waarin wordt verwezen naar de regelgeving in uitvoering waarvan het strategisch beleidsplan wordt vastgesteld. Ook dient de vindplaats van het genoemde beleidsplan te worden aangegeven.

Artikel 4

12. Aangezien de Vlaamse Gemeenschapscommissie geen orgaan is van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, schrappe men in artikel 4, § 2, 3°, van het ontwerp de woorden “van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest”.

Artikel 6

13. In artikel 6, § 7, 1°, van het ontwerp dient te worden gepreciseerd waarop de eigendomstitel, de huur- of pachtovereenkomst of het gelijkwaardige document betrekking moeten hebben.

[5] Ook in artikel 5, § 1, 2°, b), van het ontwerp dient deze verbetering te worden aangebracht.

Artikel 11

14. Het is onduidelijk naar welke voorwaarden in artikel 11 van het ontwerp juist wordt verwezen met “de voorwaarden vermeld in artikel 3”. Artikel 11 van het ontwerp dient op dit vlak te worden gepreciseerd.

Artikel 19

15. Luidens artikel 19, § 1, van het ontwerp vervalt de beslissing tot toekenning van de subsidie als de begunstigde niet voldoet aan de bepalingen van de subsidiebeslissing en worden de eventueel reeds uitbetaalde voorschotten of schijven teruggevorderd. Die bepaling heeft een ruimer toepassingsgebied dan artikel 13, eerste lid, 1° en 2°, van de wet van 16 mei 2003, dat als zodanig niet hoeft te worden hernomen. Men zou dan ook beter in artikel 19, § 1, tweede lid, a), van het ontwerp schrijven:

“In aanvulling op artikel 13, eerste lid, van de wet van 16 mei 2003 tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof, worden de eventueel reeds uitbetaalde voorschotten of schijven ook teruggevorderd wanneer de begunstigde van de subsidie niet voldoet aan andere bepalingen van de subsidiebeslissing dan dewelke de subsidievoorwaarde bevatten of waarin de doeleinden worden omschreven waarvoor de subsidie werd verleend.”

Artikel 20

16. In artikel 20, eerste lid, van het ontwerp wordt best ook gewag gemaakt van de betrokkenheid bij de behandeling van een subsidiedossier.

DE GRIFFIER DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES Jo BAERT